

דרכיה

היה זה בעת עריכת הספר 'דרכי נועם בעבודת ה'". סגל אברכים חשובים שקדו על עריכת הספר מתוך שיחותיו וכתביו של הרבי שליט"א, על פי הכוונתו והוראותיו, ואחד מהם הציע לכתוב 'פרקי מבוא' לספר.

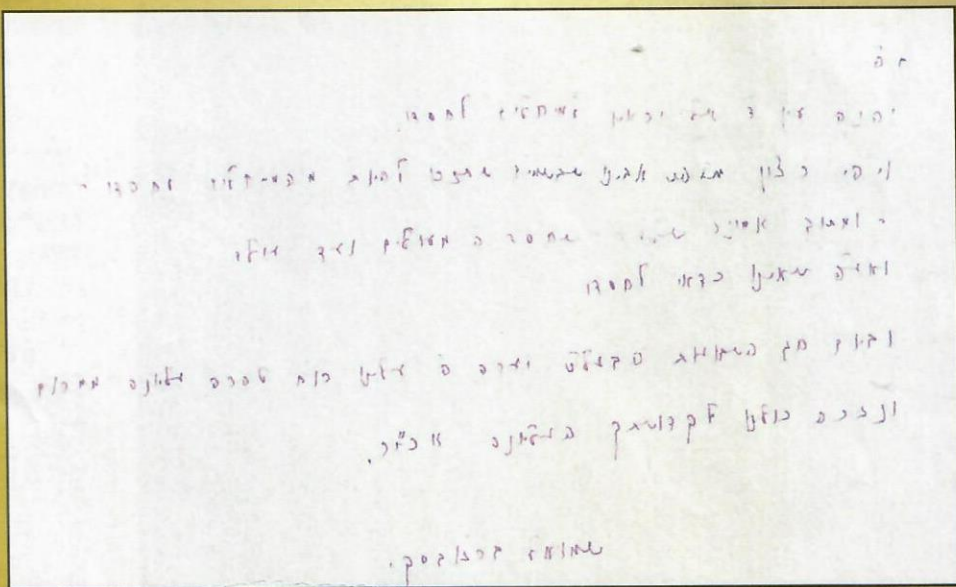
מספר לנו אחד מחשובי העורכים: "נכנסתי אל הרבי שליט"א לשאול מה ייכתב בפרקי המבוא. נענה הרבי שליט"א ואמר: "פרקי המבוא שלי, יהיו השיחות על 'עלמא טבא עילאה' ועולמם של בני העליה - בני הנביאים".

שיחות אלו מבהירות באריכות ומתיקות נפלאה כיצד נראים חייהם של בני עליה, יהודים שאין להם בעולמם כלום מלבד עבודת ה', על פי דברי הזוהר הקדוש המפורסמים בפרשת שלח (השגורים על לשונו של הרבי שליט"א בשיחותיו), שהקב"ה קורא לבני האדם ואומר: אזילו אלינו, עלמא טבא הוא עלמא עלאה דכסופא (לכו ותבקרו באותו עולם טוב, עולם עילאי של תשוקה). מהו אותו 'עלמא טבא עילאה', כיצד מתעלים אליו ואין נראים החיים בו. באריכות ובהרחבה מתאר שם הרבי שליט"א את סגנון חייהם של 'בני הנביאים', על פי דברי רבינו אברהם בן הרמב"ם.

אלו הם פרקי המבוא, משום שזו מטרת הספר - להטעים את מתיקות ונועם עבודת ה', כשמו כן הוא: דרכי נועם. (ספרי שיחותיו של הרבי שליט"א נקראים דרכי נועם, כדי לבטא את היותם המשך מאור תורתו של אביו בעל התיבות שלום, על פי הפסוק 'דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. ספר זה [בשני כרכים] נערך באור חדש ועל פי חלוקה לנושאים). לא פעם התבטא הרבי שליט"א שמטרת הספר היא להראות את הגעש מאק בעבודת ה', שיידע יהודי מה אפשר להשיג וכיצד. הספר נתקבל בהתלהבות גדולה בעולם היהודי, בקרב קהילות החסידים ובקרב קהלים נוספים, ועובדי ה' רבים - צעירים כמבוגרים - מצאו בו את שאהבה נפשם, גילו בספר את שביקשו והשתוקקו לקבל: הדרכה בהירה ומלאה אור ועונג.

ייחודיות נוספת יש בספר, והיא הבהירות העצומה המשתלבת בכח הציור והתיאור, שמקרבים את ההשגות המרוממות ללב האדם ומפשטים אותם כך שיהיו ברי השגה לכל מבקש ה'. חסידים אמרו, כי הרבי זצ"ל בנתיבות שלום כתב את יסודות עבודת ה' והרבי שליט"א הלחין ושורר אותם ב'דרכי נועם'...

טעמו וראו כי טוב ה'!

בשנה האחרונה, הרבה למסור שיחות לקבוצות הנכנסות יחד אל הקודש פנימה. שיחות אלו התפרסמו לאחר מכן בקרב הציבור.

לקראת חג השבועות האחרון, כתב הרבי שליט"א בכתי"ק מאמר הכנה לקבלת התורה עבור קהל החסידים ובסיומו הוסיף ברכה מענין המאמר, וזל"ק: "ב"ה, והנה עין ד' אל יראיו למיחלים לחסדו, ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שתזכו להיות מהמיחלים לחסדו - ומתוך אמונה שלמה - שחסד ה' מעולם ועד עולם ואע"פ שאינו כדאי לחסדו, וביום חג השבועות הבעל"ט יערה ה' עלינו רוח טהרה עלינו ממרום ונזכה כולנו לקדושתך העליונה אכ"ר. (חי"ק)

שלא להחשיך אור הנפש

אלא, שכדי שיכנסו הדברים ללב האדם והוא יתפעל ויתרגש מהם, הוא צריך להיות שייך לקדושה, ולא להיות אדם מגושם שהחומריות היא כל עולמו. בשיחות קדשו מדגיש הרבי שליט"א שוב ושוב, שאדם לא יכול להיות בעולם גשמי, להיות מלא 'חיות' והנאה מהבלי העולם הזה, ויחד עם זאת לרצות להרגיש טעם פנימי אמיתי בשבת קודש.

שגורים על לשונו דברי האור החיים הק' בפרשת בהר (ויקרא כה, לז), "כשאדם הולך אחר גרונו, ויטה גבול התאוה שבו למותרות, בזה יחשיך אור הנפש". כשאדם עוסק בגשמיות ונותן לגוף שלו יותר מדי, הוא מחשיך את אור הנפש - הנשמה שלו לא מאירה

'תגבורת' ממרום - הנשמה היתירה שאת אורה הוא לא החשיך באמצע השבוע, ועל כן בשבת יכול יהודי להרגיש יותר 'עונג' של 'מעין עולם הבא'. אולם לשם כך עליו לשמור על אורה של הנשמה-יתירה, שלא להחשיך גם אותו. אמנם נצטוונו להתענג בתענוגים בשבת, אבל אין הכוונה ששבת קודש תהפוך ליום של אוכל, חלילה.

וכששאלו לאחרונה מאן דהו במה להתחזק, השיבו הרבי שליט"א "בשבת", והוסיף: "אבל אינני מתכוון להוסיף לשולחן השבת עוד סלט..."

יותר גרוע מהוותיקן

ואם בדברי מותרות שאין בהם איסור וטומאה יש להזהר שלא להחשיך אור הנפש, כמה יש להזהר ולהשמר מפני

ומאז ועד היום לא חדל לעסוק בכך ולחזק את ידיהם של המתמודדים עם נסיונות. בכאב גדול מדבר הרבי שליט"א על מי ש'נפשו יביא לחמו' - שמאבד את נפשו ונשמתו עבור פרנסה

שנועדה לדברים מן הסוג הזה, על מנת להפיץ את הדברים כך שיגיעו לידי כל המעוניין. לא ידעתי מה להשיב לו, ושלחתי לשאול את פי כ"ק מרן אדמו"ר מסלונים שליט"א כיצד לעשות.

"כששמע הרבי מסלונים את השאלה הזדעזע, ושאל: "אם הוותיקן ברומא (מעוז הנצרות), היו מקימים פלטפורמה לענייני יהדות, והיו מבקשים ממנו להכניס שם את קונטרסיו, האם היה מסכים? הרי ברור שהוא היה דוחה את ההצעה בשאט נפש! והלוא הטכנולוגיה המסוכנת הרסה וחיללה בכרם בית ישראל הרבה יותר מהנצרות! וכיצד הוא מעלה בדעתו להשתמש בה לדברים שבקדושה?"

התיעוב כלפי הכלים הללו, בבחינת 'אוהבי ה' שנאו רע', בולט וניכר בכל הזדמנות. פעם סיפר הרבי שליט"א: "מלכתחילה, עוד בטרם החלו לדבר על האינטרנט וסכנותיו, כבר הרגשתי רגש שנאה כלפי המחשב. בשעתו

הטכנולוגיה, שרבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה.

מיד עם תחילת התפתחות הטכנולוגיה, בשנת תשס"ג, החל הרבי שליט"א לעורר ולהתריע מפני החורבן הגדול שהיא תמיט על בית ישראל, ומאז ועד היום לא חדל לעסוק בכך ולחזק את ידיהם של המתמודדים עם נסיונות. בכאב גדול מדבר הרבי שליט"א על מי ש'נפשו יביא לחמו' - שמאבד את נפשו ונשמתו עבור פרנסה, 'דזבין אבא בתרי זוזי' - שמוכר את הקשר שלו עם אביו שבשמים תמורת כמה פרוטות. ומאידך מעודד ומחזק את גיבורי הכח שלא מוכנים לוותר על טוהר נפשם וטוהרם להשיג פרנסתם באופן כשר לכתחילה.

סיפר אחד מחשובי המשפיעים בדורנו שליט"א: "מפעם לפעם, הנני מוציא לאור קונטרסים בעניינים שונים בעבודת ה'. לפני תקופה, הציע לי פלוני לפרסם את הדברים בפלטפורמה טכנולוגית מסוימת

בקרבנו, הוא לא יכול להתלהב ממאמר חז"ל או להתרגש מלשון מעוררת בספר חסידות. זה לא העולם שלו. יש להזהר שלא להחשיך אור הנפש - לא לחסום את אור הנשמה המרומם את האדם לפסגות רוחניות.

מילים אלו של בעל אור החיים הק' מצוטטות בספרי הרבי שליט"א אינספור פעמים! לפני כעשור, התבטא פעם הרבי שליט"א בשיחה עם כמה אברכים ובחורים ואמר, "אברך ובחור סלונימאי הוא זה אשר יעירו אותו באמצע הלילה ויאמרו לו את תחילת דברי האור החיים הללו - והוא יידע להמשיך". עד כדי כך, שבתקופה מסוימת, כשבחורי הישיבה היו רוצים לומר על מאכל מסוים שהוא ערב לחיך, היו מכנים אותו 'יחשיך' - על שם דברי האור החיים 'יחשיך אור הנפש'...

ושבעתיים אמור הדבר בשבת קודש, מסביר הרבי שליט"א. משום שבכל השבוע עלול האדם להחשיך את אור נשמתו על ידי שנמשך אחר תענוגי העולם, ואילו בשבת מגיעה אליו

כי אמנם, אומר הרבי שליט"א, ירידת הדורות הביאה את דורנו למצב קשה ביותר, כאשר כמעט ואין בנמצא יהודים שמוכנים לוותר על כל הטפל ולזנוח את מנעמי העולם ולהתמסר בכל כוחם לעבודת ה'; אמנם דורנו מתמודד עם נסיונות שלא שיערום אבותינו; אבל זו לא סיבה להתרפות בעבודת המלך, אלא להיפך - להתייבב בכל עוז למענו, כמו אותו גיבור שנחלץ לטובת המלך כשראהו בעת שכזו, כי הוא חושב לעצמו 'איך אני יכול להשאיר כך את המלך? עכשיו זהו לא זמן רגיל ואני חייב להתאמץ יותר'.

דווקא בדור ירוד שכזה, דווקא לעת עקבתא דמשיחא כאשר החושך יכסה ארץ, זהו הזמן שנדרש ומתבקש מיהודי לעזוב את כל העיסוקים האחרים ולהתמסר לעבודת ה' באופן של 'משאת נפש', שהתשובה שלו לשאלה 'במאי בעית טפ' - 'מה תבקש' תהיה חדה וברורה - בחיים שיש בהם אהבת תורה ויראת שמים.

בכל תוקף ועוז דורש הרבי שליט"א משיומעי לקחו 'נאמנות' - להתרחק כמטחוו קשת מכלי הטכנולוגיה הארוורה, כי בזמן שכזה צריך להתאמץ הרבה יותר למען הש"י. במילים נלכבות מתאר הרבי שליט"א כמה חיזוק ואיזו נחת רוח גורם אותו הגיבור למלך, כשהוא מתייבב לצידו ומתחייב להמשיך בכך עד שיחזור לכבודו הראוי לו. ומי יכול לתאר ולשער איזו נחת רוח עצומה מתעוררת בשמים, כאשר בדור כל כך ירוד יהודים לוקחים את עצמם אל ה' ואומרים לו בכל לבם: "אבינו מלכנו, אנחנו עבדיך גם בזמן כזה! אנו נעשה רצונך בגבורה, לא נרפה עד שכבודך יתגלה לעין כל!" - - -

הרבי שליט"א חוזר כל העת על דרישתו, שבתקופה כזו חייבת להיות 'כנישתא חדא' - בני עליה שחיים באופן אחר לגמרי מכל הדור כולו, שאין להם שום שייכות וקשר לכלי הטכנולוגיה ההרסניים וכל מעייניהם נתונים לעבודת ה'. שיהיו בעם ישראל 'שבעת אלפים אברכים אשר לא כרעו לבעל-הטכנולוג'.

מתארכים הדברים, ובקושי נגענו בדברים כטיפה מן הים. יתן הש"י שנזכה לחיות חיים מלאי אור רוחני, ולהטעים לצאצאיו 'חויות רוחניות', ולעבוד את עבודת ה' המיוחדת לתקופתנו כראוי.

לא שייך להסתדר בלי כל הענינים האלו ותפקידנו רק ללמד את הבנות איך להשתמש בזה בזהירות - אינני רוצה להחזיק בידי את החוברת הזו(!) כי תפקידנו להתרחק מכל פגעי הטכנולוגיה בתכלית הריחוק.

מ'דארף נאמנים!

המדרש (ילקוט שמעוני רמז תתקמב י, על הפסוק 'מצאהו בארץ מדבר') בפרשת האזינו, ממחיש את מידת נאמנותו של אברהם אבינו להש"י, שנאמר עליו (נחמיה ט, ח) 'ומצאת את לבבו נאמן לפניך', במשל למלך שהלך עם חייליו להלחם במדבר. בהיותם במקום השממה, עזבו לפתע כל החיילים את המלך, והוא מצא את עצמו לבד באמצע המדבר, חשוף לסכנות, ללא כל מגן ועזרה כנגד חיות ושוודדים. ולפתע בא אל המלך גיבור אחד, עוזד את רוחו ואמר לו: "מלכי היקר והאהוב, אל תפול רוחך! אל תפחד! אני אהיה לצידך, אשמור עליך מכל צרה, ולא אעזוב אותך עד שתחזור בשלום לארמונך.

הרבי שליט"א מרבה לחזור על המשל הזה בהתרגשות עצורה, כשהוא מכריז בקול: מ'דארף נאמנים!

היום, בדורנו זה - כאשר למרבה היגון רבים כל כך עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות נשברים, כאשר המלך יתברך שמו כביכול נותר לבדו ואין מי שיקדש את שמו יתברך בעולם - זקוקים לנאמנים! מחפשים נאמנים! מי מוכן להיות נאמן למלך, ויתייבב למענו בזמן שכזה במלוא הכח, בהתחייבות שלא יעזוב ולא ירפה עד שתהיה הגאולה השלמה וכביכול יחזור המלך לארמונו - לבית המקדש.

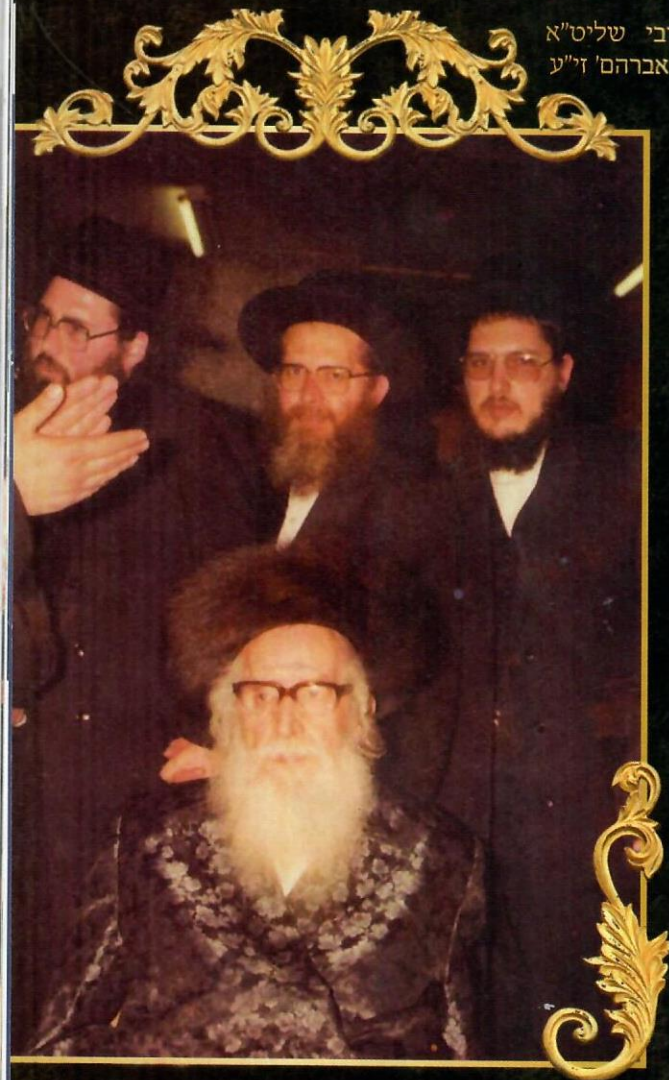
הציעו לי להשתמש בו לשם עיון וחיפוש בספרים, כידוע שהוא מאד מסייע ומקל בחיפוש ומציאת מקורות. אך לעצמי לא רציתי שום מגע עם המכשיר הזה, רצוני לעבור את העולם מבלי שידי תגע אפילו פעם אחת במחשב.

וכמו בנוגע ליתר נסיונות הדור האחרון כך גם כנגד נסיון הטכנולוגיה, מבאר הרבי שליט"א, שיחד עם הגדרים והסייגים האיתנים ללא פשרות, יש צורך גם ב'חויות יהודיות', הנאה ושמחה מעניני יהדות, כדי שלא להסחף אחר תעתועי היצר. בשיחת קודש שמסר לאחרונה בנושא בביתו נאווה קודש ביאר, על פי דא' בספרים שבית יהודי הרי הוא כבית מקדש מעט. ואם כן, כשם שבבית המקדש היו גם מזבח שעליו הקריבו קרבנות וגם מנורה שהפיצה אור, כך גם בכל בית יהודי צריך להיות מזבח - הקרבה ותשלום מחירים למען הקדושה. ובמקביל צריכה להיות גם מנורה - אור חמים ונעים של יהדות.

בתוקף ובעוז נעמד הרבי כנגד הטועים ואומרים שבימינו יש להתחשב בקשיים יתר על המידה ומורים לעצמם היתרים בענין מסוכן שכזה. לעת כזאת, גורס הרבי שליט"א, אסור להתפשר על כלום!

לפני תקופה נכנס אל הרבי שליט"א אברך מחסידי סלונים ובפיו שאלה: לבני ביתו הוצע לעבוד בארגון עולמי שנועד לחזק את בנות הסמינרים בענין השמירה מפגעי הטכנולוגיה והוא שואל האם לקחת את המשרה. מדי דברו, הגיש האברך חוברת שהפיק הארגון, בה מפורטים פעולותיו ותכניותיו. אך הרבי שליט"א לא לקח את החוברת, ואמר: "אם מטרת הארגון להסביר שכיום

**מקושרים בלב ונפש. הרבי שליט"א
במחיצת סבו הרבי ה'ברכת אברהם' זי"ע**

החסידות שקיבל מרבותיו. ספר שהיה לאבן יסוד בחסידות סלונים. לאחר הסתלקותו, בי"א במרחשון תרמ"ד, מיאן בנו רבי יחיאל מיכל אהרן זצ"ל לכהן כאדמו"ר ברוב ענוותנותו, והחסידים הרבו להפציר בבן בנו, הרה"ק רבי שמואל זי"ע (שאודותיו נסוב הסיפור בפתח דברינו), שיכהן כאלוף לראשם. בהוראת הרבי הזקן מטשורטקוב, הרה"ק רבי דוד משה זי"ע - שבצילו הרבה להסתופף, נטל על עצמו רבי שמואל את הנהגת העדה, ושוב המו הדרכים לסלונים, שוב היתה עדנה ל'נקודה של לכוביץ' והתעלו החסידים לאורה.

בסערות מלחמת העולם הראשונה, בי"ט בשבט תרע"ו, נתעלה ה'דברי שמואל' לגנזי מרומים. בבית מדרשו בסלונים כיהן כאדמו"ר בנו הגדול הרה"ק רבי יששכר לייב זי"ע, ואילו חלק גדול מקהל החסידים נסעו לשתות מבארה של לכוביץ' בחצר קדשו של בנו השני, הרה"ק ה'בית אברהם' זי"ע - תחילה בביאליסטוק ולאחר מכן בבראנוביץ'. ה'בית אברהם' בתחילת הנהגתו היה כבן ל"ב בלבד, ועם זאת הרעיש את עולם החסידות. מרבה היה לעורר את לב החסידים באמרים קצרים וחדים כתער הנוקבים עד שיחי הנפש, או בתפילותיו הלוהטות שנכנסו בלב השומעים שראו את הקולות.

בב' דראש חודש אייר תרצ"ג נסתלק בפתאומיות, ואת דרכו הרוממה המשיך בנו הצעיר הרה"ק רבי שלמה דוד יהושע זי"ע. בפרוץ השואה הנוראה, סירב מוהרשד"י לעזוב את צאן מרעיתו ונותר על אדמת אירופה המדממת, וב' במרחשון תש"ד נעקד על קידוש ה' במחנה קולדיצ'בו שבפולין. לאחר תום המלחמה ועם הגעת הידיעות הקשות לארץ הקודש, העמידו חסידי סלונים בארץ ישראל כראש החבורה וכמנהיגם את כ"ק רבי מרדכי חיים סלאנים זי"ע, המכונה בפי כל 'רבי מוטל' סלוניםמער', שסרב בכל תוקף להיות אדמו"ר של ממש. בי"ד בטבת תשי"ד נפטר רבי מוטל, ואחריו נתמנה לאדמו"ר כ"ק ה'ברכת אברהם' זי"ע - אחיינו ותלמידו הקרוב של הרבי ה'דברי שמואל', שבתפילתו העלה את הקהל לפסגות, בעבודה מופלגת אפילו בכל מנחה יומימית ומה גם

מייסד שושלת הקודש, הרה"ק רבי מרדכי מלכוביץ' זי"ע, היה מגדולי תלמידי הרה"ק רבי שלמה מקרלין זי"ע. לאחר הסתלקות רבו הגדול, בכ"ב בתמוז תקנ"ב, דבקו בו בלב ונפש אלפי חסידים, שהתעלו מעלות רמות בבית מדרשו ששכן בעיר לכוביץ' שבליטא. בקדושתו, סלל הרה"ק רבי מרדכי דרך מיוחדת בעבודת ה', מעין פירוש חדש לתורתם של הבעל שם טוב הק' ותלמידיו. בדרכו המעמיקה העלה הרבי מלכוביץ' את חסידיו לפסגות חדשות של דבקות וקרבת אלקים, של רוממות באמונה תמימה, בקדושה של מעלה, באור השבת ובכל תהלוכות היהודי.

ח"י שנים החיה הרה"ק רבי מרדכי את קהל חסידיו, ובי"ג בשבט תק"ע נתבקש לשיבה של מעלה. או אז הורה הרה"ק רבי ברוך ממעז'בוז' זי"ע, שבנו של הרבי שנפטר, הרה"ק רבי נח - שעד אז הסתיר את תהלוכותיו בקודש מעין רואים, יישב על כסאו וינהיג את העדה. דרך הקודש של האב הגדול נמשכה בעוז ובתעצומות, האור האלוקי של לכוביץ' הוסיף לזרוח בבית המדרש ובלבבות.

יותר מעשרים ושתיים שנות שובע היו לחסידים בצילו, ויומיים לפני היום הקדוש, בח' בתשרי תקצ"ג נסתלק רבי נח. קהל החסידים, שנשמתם היוקדת צמאה ל'נקודה של לכוביץ', ענדו עטרה לראשם את תלמידם הגדול של האב ובנו מלכוביץ', הרה"ק רבי משה מקוברין זי"ע, שהמשיך את דרכם בהבערת יקוד נשמת החסידים, למשך כחצי יובל שנים. בכ"ט באייר תרי"ח התעלה הרה"ק רבי משה לגנזי מרומים, והחסידים מצאו את אשר איוותה נפשם אצל תלמידו הגדול הרה"ק רבי אברהם זי"ע, שפתח את בית מדרשו בסלונים.

בעוז ובתעצומות הנהיג רבי אברהם את עדתו - חריפי החסידים שהתלקטו אליו לאור קריאתו בקול גדול בראשית הנהגתו 'מי לה' אלי', כשהוא משקה את באי היכלו מנהר היוצא מעדן, בדברי תורתו שאמר בהתלהבות ובספריו הבוערים כנחלי אש של אהבה ויראה - הנווד והמרכזי שבהם הוא הספר הק' 'סוד העבודה', בו הרחיב בביאור יסודי

בשבתות ומועדים, ובדרישתו העקבית להתייגע בעבודת ה'.

אחריו הנהיג חתנו כבנו, תלמיד מובהק של הרבי ה'בית אברהם', כ"ק מרן אדמו"ר ה'נתיבות שלום' זי"ע, אשר (יחד עם חמיו ה'ברכת אברהם' וביתר שאת בכהנו כאדמו"ר) קומם מחדש את חסידות סלונים בארץ ישראל לאחר החורבן והקים דור דעה של אלפי חסידים ההולכים ומתעלים לאור ה'נקודה של לכוביץ', כשהוא מרחיב לבאר בשפת הדור את אותה פנימיות עתיקה.

לאחר פטירתו בז' במחם-אב תש"ס, הועבר הלפיד הלכוביצ'אי הבוער לידי בנו חביבו, כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מסלונים, שבאמצעותו מבעיר אלפי לבבות מקושרים לחיי רוממות.

ומצלאין אנו לחיי מלכא, כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, שיזכה עוד רבות בשנים להנהיג את עדת ישורון מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, ויוסיף להחיות את ה'נקודה של לכוביץ' עד ביאת המשיח עד ביאת גו"צ במהרה בימינו, אמן.